

آویشن

غلامرضا امین، مهناز خانوی، بهزاد ذوالفقاری، روجا رحیمی*، ابوالقاسم سلطانی، محمدرضا شمس اردکانی، میثم شیرزاد، امید صادقیپور، امیرمهدی طالب، مهرداد کریمی، منصور کشاورز، محمدباقر مینایی

شاخه‌ی گیاهان دارویی گروه طب اسلامی و طب سنتی، فرهنگستان علوم پزشکی جمهوری اسلامی ایران

چکیده

سابقه و هدف: آویشن گیاهی متعلق به خانواده نعنا است که با نامهای مختلفی نظیر "صعتر"، "آبشن" و "کهللیک اوتی" در طب سنتی ایران شناخته شده است. در طب سنتی ایران از سه نوع آویشن تحت عنوان "بری"، "بستانی" و "جبلی" نام برده شده است. در این مقاله سعی شده تا نامهای علمی این سه نوع آویشن با توجه به مشخصاتی که در کتب طب سنتی برای آنها ذکر شده تعیین و نامهای فارسی مناسبی برای آنها پیشنهاد شود.

نتیجه اینکه مشخصات نوع بری با دو گونه از جنس *Thymus* شامل *T. pubescens* و *T. daenensis*، مشخصات نوع بستانی با *T. kotschyanus* و مشخصات جبلی با *Zataria multiflora* تطابق دارد. نامهای پیشنهادی برای گونه‌های مذکور عبارتند از: آویشن دناپی برای *T. daenensis*، آویشن کرکدار برای *T. pubescens*، آژریه برای *T. kotschyanus* و آویشن شیرازی برای *Zataria multiflora*.

تاریخ دریافت: شهریور ۹۲
تاریخ پذیرش: بهمن ۹۲

کلید واژه‌ها: آویشن، کهللیک اوتی، آبشن، آویشن دناپی، آویشن کرکدار، آویشن آژریه، آویشن شیرازی.

مقدمه:

و در انتهای شاخه‌ها دیده می‌شوند. در طب سنتی ایران برای این گیاه خواص متعددی از جمله: بازکننده سده‌ها، مقطع، مجفف، مبهی، اشتهاآور و پاک‌کننده ریه، معده، جگر و امعا از رطوبات و بلاغم قایل هستند.

بررسی‌ها نشان می‌دهد که می‌توانیم آویشن را معادل نام علمی جنس *Thymus* از خانواده نعنا (*Labiatae*) قرار دهیم (۱).

از بین ۱۸ گونه آویشن، گونه‌های زیر استفاده عمومی می‌شوند:

- ۱- آژریه *T. kotschyanus* Boiss. & Hohen
- ۲- آویشن ایرانی (*T. persicus* (Ronniger ex Rech.f.) Jalas
- ۳- آویشن دناپی *T. daenensis* Celak

آویشن که در منابع طب سنتی به نامهای صعتر، کهللیک اوتی، آبشن و اوشن نامبرده شده، یکی از جنس‌های خانواده نعنا است که در ایران دارای ۱۸ گونه به ثبت رسیده است. آویشن‌ها گیاهانی چند ساله هستند که به اشکال بوته‌ای، بالشتکی یا کپه‌ای با فرم افراشته و ارتفاع کمتر از ۵۰ سانتی‌متر دیده می‌شوند. ساقه آنها چهار گوش یا کم و بیش چهار گوش و یا با مقطع گرد و معمولاً پوشیده از کرک است. برگ آنها متقابل و به شکل‌های خطی تا دایره‌ای بوده و دارای دم‌برگ کوتاه یا فاقد آن و رگبرگها برجسته و مشخص، خصوصاً در سطح زیرین برگها است. برگها معمولاً پوشیده از کرکهای ساده تا چند سلولی هستند. گل آنها به رنگهای صورتی، سفید، قرمز، ارغوانی و یا بنفش بوده و به صورت گل آذین کروی یا بیضی

۴- آویشن کرکدار. Boiss. et Kotschy ex Celak. Syn. T. pubescens serpyllum L. و همچنین گونه دیگری تحت عنوان آویشن باغی T. vulgaris L. که بومی اروپا است و در ایران به صورت کاشته شده موجود است.

یک گونه معروف به آویشن شیرازی در ایران وجود دارد که از جنس زاتاریا و گونه مولتی فلورا (Zataria multiflora Boiss.) بوده و از همان خانواده نعنا است.

کلید شناسایی دو جنس Zataria و Thymus

الف- گیاه درختچه‌ای، برگها تخم مرغی با حاشیه صاف و غده‌های ترش‌چی بدون پایک فراوان، جوانه‌های برگ‌گی روی شاخه چوبی ظاهر شده و از کرکهای پنبه‌ای پوشیده شده. گلها کوچک به طول ۲ تا ۴ میلی‌متر. 1-Zataria

ب- گیاه علفی یا با قاعده چوبی، برگها به شکلهای مختلف دارای غده‌های ترش‌چی و یا بدون غده، جوانه‌های برگ‌گی فاقد کرکهای پنبه‌ای، گلها بزرگتر از ۴ میلی‌متر (۲).

2-Thymus ..

کلید شناسایی گونه‌های Thymus:

- ۱a- برگها خطی، رگبرگها جانبی برجسته، شاخه‌های گل دهنده کم و بیش بدون کرک T. daenensis ...
- ۱b- برگها خطی، سرنیزه‌ای و یا بیضوی، تخم مرغی. ۲.
- ۲a- برگها سرنیزه‌ای، کوچکتر از ۱۰ میلی‌متر، کاسه گل معمولاً رنگی، به ندرت سبز، لبه بالایی کاسه هم عرض لوله، شاخه‌های گل دهنده پوشیده از کرکهای گسترده یا خوابیده
- T. pubescens
- ۲b- برگها بیضوی، تخم مرغی، ساقه کم و بیش چهار گوش تا گرد، رگبرگهای جانبی نامشخص و نسبتاً موازی با رگبرگهای اصلی و یا با زاویه‌ای نسبت به آن، کاسه گل به طول ۲ تا ۴ میلی‌متر دندان‌های لبه بالایی بدون کرک مژه‌ای ... T. kotschyanus (۱)

سیری در منابع گذشته:

آویشن کلمه‌ای است با ریشه پهلوی که نشان از قدمت هزاران ساله گیاه در شناخت و کاربرد آن نزد ایرانیان دارد و

البته گونه‌های مشابه به این نام خوانده می‌شدند. مصریان باستان آن را به عنوان یک دارو می‌شناختند و در شستشو و نیز به عنوان عطر مورد استفاده قرار می‌دادند و احتمالاً نام انگلیسی آن از نام مصری گیاه (Thm یا Thm) مشتق شده است. در یونان باستان نیز علاوه بر استفاده در حمام در معابد می‌سوزاندند و در روم باستان از آن به عنوان ادویه در تهیه پنیر استفاده می‌شده است. در برخی از روایات اسلامی نیز به استفاده از آن اشاره شده است (۳،۶).

آویشن دارای انواع برّی و بستانی و جبلی است. برگ بستانی مدور و برگ برّی بعضی طولانی ریزه و بعضی برگ آن نازک و جبلی عریض و مدور و آنچه رنگ آن سیاه باشد صعتر فارسی و آنچه سفید نزد بعضی مردم مشهور به جوزی است. بهترین آن برگ کوچک تازه برّی آنست و دراز برگ آن بهتر از مدور برگ آنست. اقسام آن تند و خوشبو و گل همه کبود است (۷).

طبیعت آن در آخر دوم گرم و خشک است. آویشن بازکننده سده‌ها، مقطع، مجفف، مبهی، اشتهاآور و پاک کننده ریه، معده، جگر و امعا از رطوبات و بلاغم است. این گیاه غذاهای غلیظ را تلطیف می‌کند، مانع صعود ابخره به دماغ است، بادها را می‌راند و نفخ را از بین می‌برد (۸،۱۰). آویشن معده و روده‌ها را گرم می‌کند و درد دندان را تسکین می‌دهد (۸، ۹). این گیاه همچنین تسکین دهنده درد ناحیه ورک، مثانه و رحم، مدر بول و حیض و با قوت تریاقیت است (۸،۱۰).

آویشن در درمان شیرینه‌امفید است. اگر پیش از داروی مسهل مصرف شود باعث آماده سازی اخلاط می‌شود تا با داروی مسهل به آسانی دفع شوند. خوردن آن با غذاهای غلیظ باعث خوشبویی و سرعت انحدار ۲ و افزایش لذت و لطافت آنها می‌شود؛ مانند هریسه ۳ گندم، باقلا، عدس، کله و پاچه، گوشت گوساله و مانند اینها و محلل ریاح ۴ و نفخ آنهاست. مصرف آویشن همراه با تمام گیاهان مضر چشم (چه گرم باشد و چه سرد) رفع ضرر آنها می‌کند (۷).

این گیاه به گوارش نان کمک می‌کند و معده را قوی می‌گرداند (۷). اکتحال ۵ آب افشره آن، برای رفع بیاض چشم ۶ و شب کوری و چکاندن آن در گوش برای رفع ثقل سامعه مؤثر

لبه بالایی به طول ۰/۵ تا ۱ میلی‌متر، نزدیک به هم به طرف بیرون برگشته، مشخصاً کوتاهتر از دندان‌های لبه پایینی. جام گل به طول ۵ تا ۶ میلی‌متر، قرمز رنگ. زمان گلدهی تابستان (۱).

پراکنش در جهان و ایران: این گیاه بومی ایران است و انحصاراً در ایران رویش دارد. موارد مصرف امروزی: اثرات مثبت این گیاه در درمان تینا ورسی کالر و شب ادراری کودکان گزارش شده است (۱۵).

آژربه

نام علمی: *Thymus kotschyanus* Boiss. et Hohen.

نام تیره: نعنا (Labiatae)

نام انگلیسی: *Kotschyian thyme*

مشخصات گیاه‌شناسی: گیاهی چوبی، تقریباً راست، کوتاه قد، ساقه با انشعابات زیاد، بدون شاخه‌های یا گسترده و یا گسترده متراکم. برگ‌های ساقه‌های گل دهنده تماماً مساوی به طول ۸ تا ۱۷ و به عرض ۴/۵ تا ۷ میلی‌متر، کم و بیش تخم مرغی، با قاعده بریده تا باریک، نوک گرد، با کرک‌های گسترده متراکم، پراکنده، یا بدون کرک، با تعداد زیادی غده ترشحی بندرت دو جفت، جفت پایینی در حاشیه برگ قطور، زبر و برجسته، دو جفت بعدی به طرف نوک برگ نزدیک شده و در حاشیه به هم متصل. گل آذین اغلب کپه متراکم، برگ گل آذینی شبیه به برگ ساقه‌ای و اغلب سبز رنگ. برکنه‌ها به طول ۱ تا ۱/۵ میلی‌متر؛ دمگل‌ها تقریباً مساوی کاسه گل. کاسه به طول ۴/۵ تا ۶ میلی‌متر، لوله کاسه تقریباً استوانه‌ای تاک م و بیش استکانی، مساوی با لبه‌ها یا کوتاهتر؛ لبه بالایی کاسه مشخصاً از لوله پهن‌تر، مساوی و یا نسبتاً کوتاهتر از دندان‌های لبه پایینی، به طول ۰/۸ تا ۱/۲ میلی‌متر، نوک سیخک‌دار، مژه‌دار یا بدون مژه، دندان‌های لبه پایینی خطی، مژه‌دار، به طول ۲ تا ۳ میلی‌متر. جام گل سفید یا صورتی کم رنگ به طول ۶ تا ۷ میلی‌متر. زمان گلدهی اواخر بهار تا اواسط تابستان. پراکنش در جهان و ایران: در ترکیه، ایران، عراق و قفقاز رویش دارد (۱).

است. ضماد مطبوخ آویشن در حمام برای جرب ۷ و حکه ۸ و یرقان کاربرد دارد. همچنین بوی دود و بر زمین گستردن آن برای گریزانیدن هوام ۹ مصرف می‌شده است. تخم آویشن در جمیع افعال قوی‌تر از برگ آن و مفتوح سدد و رافع یرقان و مهیج باه است.

صعتر مضر اریبه است. همچنین مضر ریه و مصلع محرومین است که مصلحش سرکه است (۱۱، ۱۲). صعتر بدل زوفای یابس و سداب است.

در منابع معتبر سنتی، نام‌های متفاوتی برای آویشن ذکر شده که مهم‌ترین آنها به شرح زیر است:

فارسی: آویشن (۱۳) آبشن، اوشن (۷)، آس بویه

ترکی: کهلک اوتی (۷)

عربی: صَعْتَر، صَعْتَر (۷)، زَعْتَر، عبس، اللط (۱۴)، أبوعمار

هندی: ساتر (۷)، ساتهل

رومی: لزوموش

یونانی: صعتروس و اوریغاس (۷)

آویشن دناپی

نام علمی: *Thymus daenensis* Celak.

نام تیره: نعنا (Labiatae)

نام انگلیسی: -

مشخصات گیاه‌شناسی: گیاهانی خشبی، کوتاه قد، بالشتکی، به ارتفاع ۱۵ تا ۳۰ سانتی‌متر، راست، بدون انشعاب، تقریباً بدون کرک تا کم و بیش کرک‌دار؛ با مجموعه برگ‌های محوری یا بدون آن. برگ‌ها به طول ۱۰ تا ۲۰ و به عرض ۲ تا ۵ میلی‌متر، کم و بیش گسترده، از میان گره کوتاهتر، خطی تا سرنیزه‌ای باریک؛ بدون دم‌برگف نوک تیز؛ سطح زیرین برگ با رگبرگ میانی برجسته و ۲ تا ۳ جفت رگبرگ جانبی برجسته، جفت سوم تا نیمه برگ امتداد یافته؛ با تعداد زیادی غده ترشحی قرمز رنگ در هر دو سطح. گل آذین کله‌ای انتهایی، گاهی کشیده، چرخه‌های پایینی دور از یکدیگر و بندرت دارای دمگل آذین. برگ‌ها تقریباً شبیه به برگ‌ها، کوتاهتر و تقریباً پهن‌تر از آنها، سبز رنگ، بندرت قرمز مایل به بنفش. کاسه به طول ۳ تا ۴/۵ میلی‌متر، لوله‌ای یا استکانی، دندان‌های

نام علمی: *Zataria multiflora* Boiss.

نام تیره: نعنا (Labiatae)

نام انگلیسی: Savory, Saatar, Zataria

مشخصات گیاه‌شناسی: گیاهی است به صورت درختچه‌ای کوچک یا بوته‌ای به ارتفاع ۲۵ تا ۱۰۰ سانتی‌متر. ساقه‌های آن منشعب بوده و دارای پوستی سفید رنگ است. قسمت‌های پایینی ساقه‌ها بدون کرک ولی قسمت‌های بالایی آنها پوشیده از کرک‌های سفید رنگ به طرف پایین برگشته است. برگ‌هایش تقریباً بدون دم‌برگ یا دم‌برگی به طول ۲ تا ۵ میلی‌متر است و پهنک آن تخم مرغی پهن، دایره‌ای و در قاعده گرد تا گوه‌ای-بریده است. تمام سطح برگ پوشیده از کرک‌های غده‌ای-ترش‌حی قرمز-طلایی و در سطح بالایی دارای کرک‌های بیشتری است. محل گره‌های شاخه‌ها و برگ‌های جوان پوشیده از کرک‌های متراکم سفید رنگ است. گل آذین متشکل از گل‌های ریز و متراکم و به صورت چرخه‌های کروی در محور برگ‌ها روی ساقه‌ها و شاخه‌ها دیده می‌شوند. گل‌ها به تعداد فراوان پوشیده از کرک‌های سفید به طول ۳ تا ۳/۵ میلی‌متر و کمی از جام کاسه گل بیرون زدگی کوتاه دارد.

پراکنش در جهان و ایران: این گیاه بومی مناطق جنوبی ایران است (۲).

موارد مصرف امروزی: اثر ضد نفخ (روغن فرار) و رفع علائم سرماخوردگی (بخور) این گیاه گزارش شده است (۱۵). داروهای مصوب موجود در بازار دارویی ایران که متشکل از پودر، روغن فرار و یا تتور حاصل از سرشاخه‌های هوایی گونه‌های مختلف جنس آویشن، به صورت مجزا و یا ترکیب با سایر فرآورده‌های گیاهی (مانند روغن فرار نعنا، اکالیپتوس و یا پودر اکالیپتوس، انیسون، رازیانه و نعنا)، عرضه می‌شوند، برای برطرف کردن نشانه‌های سرماخوردگی، برونشیت، لارنژیت، سرفه، خلط آور و احتقان بینی مورد استفاده قرار می‌گیرند. علاوه بر این، فرآورده‌های دارویی حاصل از روغن فرار گیاه آویشن شیرازی برای درمان علائم سندروم روده تحریک پذیر و درمان عفونت‌های کاندیدیایی و گاردنلایی واژن مجوز تولید و عرضه به بازار دارویی دریافت کرده‌اند (۱۵، ۱۸).

موارد مصرف امروزی: نتایج اثربخشی این گیاه بر بیماران مبتلا به سندروم روده تحریک پذیر طی دو مطالعه کارآزمایی بالینی بیانگر این بوده که علائم شایعی نظیر شدت درد شکمی، نفخ، اسهال و یبوست در گروه دریافت کننده دارو به میزان معنی داری کاهش یافته است (۱۶).

آویشن کرک‌دار

نام علمی: Boiss. et Kotschy ex Celak. syn. T.

T. pubescens serpyllum L.

نام تیره: نعنا (Labiatae)

نام انگلیسی: Wild thyme

مشخصات گیاه‌شناسی: گیاهی بوته‌ای کوتاه، ساقه‌ها با قاعده چوبی، خوابیده روی زمین تا خیزان؛ شاخه‌های گل دهنده به طول ۲ تا ۱۳ سانتی‌متر. برگ‌های قاعده‌ای به صورت مجموعه کوچک گوشتی، مجموعه برگ‌های کوچک اغلب در محور برگ‌ها حضور دارند. برگ‌های شاخه‌های گل دهنده به طول ۶ تا ۱۱ میلی‌متر و به عرض ۲/۵ تا ۴ میلی‌متر، سرنیزه‌ای تا بیضوی و یا بندرت تخم مرغی، با قاعده باریک، نوک کم و بیش تیز، با بافت ضخیم تا کم و بیش گوشتی، قسمت انتهایی برگ گاهی تاخورد و ناودانی و یا پیچ خورده، بدون کرک تا کرک‌دار، دارای غده‌های ترش‌حی چسبیده کم رنگ تا قرمز رنگ، رگبرگ‌های جانبی دو جفت، در حاشیه ضخیم و به هم نزدیک. گل آذین کپه‌ای و به ندرت سنبله‌ای. براکته‌ها اغلب سبز رنگ و شبیه برگ؛ برگ‌ها به طول ۰/۵ تا ۳ میلی‌متر. کاسه گل به طول ۳/۵ تا ۵ میلی‌متر، سبز تا ارغوانی، لوله کاسه تقریباً استوانه‌ای، دندان‌های لبه بالایی مساوی یا کمی کوچکتر از دندان‌های لبه پایینی، دندان‌های لبه پایینی به طول ۱/۵ تا ۲/۵ میلی‌متر. گل‌ها قرمز یا بنفش-آبی، به طول ۵ تا ۸ میلی‌متر. زمان گلدهی بهار و تابستان.

پراکنش در جهان و ایران: در ترکیه و ایران رویش دارد.

موارد مصرف امروزی: کاربرد فرآورده‌های حاصل از عصاره و یا روغن فرار این دو گیاه برای درمان سرفه و برونشیت تایید شده است (۱۷).

آویشن شیرازی

نتیجه گیری:

در منابع معتبر طب سنتی اسامی مختلفی برای آویشن ذکر شده است که از مهمترین آنها می توان به صعتر، کهلیک اودی، آبشم و اوشن اشاره کرد. با توجه به ذکر ماهیت گیاه ذکر شده در متون طب سنتی و مطابقت آن با مرفولوژی ذکر شده در منابع جدید گیاه شناسی به نظر می رسد که دو گونه T. pubescens و daenensis که دارای برگهای باریک و سرنیزه ای و کوچک با بوی تند و خوشبو هستند می توانند با آویشن بری و گونه T. kotschyanus که دارای برگهای مدور است می تواند با آویشن بستانی ذکر شده در متون طب سنتی مطابقت داشته باشد. مشخصات ذکر شده برای آویشن جبلی نیز با Zataria multiflora تطابق دارد.

یادداشت نویسندگان:

۱- در کتاب "مخزن الادویه" تحت نام "سیسنبر" نام لاتینی "سرپیلیم" ذکر شده است که پس از مطابقت دادن توضیحات آن با مشخصات T. serpyllum مشخص شد که اطلاق نام سرپیلیم به سیسنبر صحیح نیست و همانگونه که در مقاله نعنا (۱۹) ذکر شده است مشخصات ذکر شده در کتاب مذکور جهت سیسنبر با مشخصات نعنا فلفلی (Mentha x piperita) مطابقت دارد.

۲- همچنین در کتاب مخزن الادویه با مدخل "صعتر"، نوعی از آن را به نام صعتر بستانی معادل مرزه نامیده و ذکر کرده است که برگ آن مدور است، لذا پس از بررسی گونه های مختلف مرزه (Satureja) مشخص شد که هیچکدام از گونه های مرزه دارای برگهای گرد نیستند و لذا مطابقت دادن نام صعتر بستانی با مرزه صحیح نیست.

۳- نمونه های بازار دارویی از جنس مرزه (Satureja) که در برخی نقاط مانند فارس آویشن نامیده می شوند، در مونوگراف مرزه ذکر خواهند شد.

۴- گونه Thymus vulgaris که بومی اروپا بوده و از سالیان گذشته به ایران وارد شده و سازگار شده است با نام فارسی آویشن باغی معرفی می شود.

پی نوشت:

شیرینه: جوش های چرکی سرخ رنگی که بیشتر در صورت و گاهی در بخشهای دیگر بدن و غالباً در کودکان دیده می شود. ماده آن بلغم مخلوط با خون است و شیرینک و سعفه رطبه نیز خوانده می شود (قرابادین کبیر)

انحدار: گذر کردن

حلیم (فرهنگ اغراض الطیبه تألیف دکتر حسن تاجبخش)

جمع ریح، بادها

به چشم کشیدن

سپیدی که بر سیاهی چشم افتد و این، دو گونه باشد یکی آن که بر ظاهر قرنیه بود و رقیق باشد و این قسم را «ابر و غمام» خوانند و «سحاب» نامند. دوم، آن که در قعر قرنیه افتد و غلیظ باشد و این قسم، اسمی بجز «بیاض» ندارد (طب اکبری، شرح الأسباب و العلامات)

یعنی گر و آن عبارت است از بشور خرد و سرخ که با خارش شدید ابتدا گُند و گاه متقیح شود و گاه نه (طب اکبری) هر بیماری که خارش دارد، چون جرب و مانند آن (بحرالجمواهر)

جنبنده زهردار (دهخدا). مارها و عقربها (بحرالجمواهر)

References:

۱. جم زاده، ز. آویشن ها و مرزه های ایران. تهران: انتشارات موسسه تحقیقات جنگلها و مراتع ایران، ۱۳۸۸. ص ۴۱۵
۲. جم زاده، ز. فلور ایران، شماره ۷۶، تیره نعنا. تهران: انتشارات موسسه تحقیقات جنگلها و مراتع ایران، ۱۳۹۱.
۳. محقق زاده، عبدالعلی، مروت، محمد حسین، قاسمی، یونس، شمس اردکانی، محمد رضا. کنکاشی در علوم پزشکی باستانی ایران، مجموعه مقالات بزرگداشت استاد دکتر محرری، تهران: انتشارات فرهنگستان علوم پزشکی، ۱۳۸۵. صص ۸۲-۵۰.
4. Blumenthal M, Herbal Medicine, Austin: American botanical council, 2000: pp. 376-378.
5. Maud G. Thyme. A Modern Herbal. Hypertext version of the 1931 edition from: <http://botanical.com/botanical/mgmh/t/thygar16.html>. Accessed: February 9, 2008.
۶. محمدی ری شهری، محمد، دانش نامه احادیث پزشکی، ترجمه: حسین صابری. انتشارات مرکز تحقیقات دار الحدیث. ۱۳۸۴. صص ۵۳۴-۵۳۳.
۷. عقیلی خراسانی، محمد حسین، مخزن الادویه، نسخه چاپ کلکته ۱۸۴۴م. تهران: باورداران، ۱۳۸۰. صص ۷۰-۶۹.
۸. ابن النفیس قرشی، علی بن ابی الحزم، الشامل فی صناعة الطبیه، ج ۱۸، تهران: مؤسسه مطالعات تاریخ پزشکی، طب اسلامی و مکمل، صص ۶۴-۵.
۹. هروی، موفق الدین ابومنصور علی، الأبنیه عن حقائق الأدوية. تهران: انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۷۱، ص ۲۰۹.
۱۰. رازی، محمد بن زکریا، الحاوی فی الطب، ج ۲۰ و ۲۱، تهران: فرهنگستان علوم پزشکی، ۱۳۸۴. صص ۸۷ و ۸۸.
۱۱. انصاری شیرازی، علی بن حسین، اختیارات بدیعی، تهران: شرکت دارویی پخش رازی، ۱۳۷۱. ص ۲۶۸.
۱۲. محمد مؤمن، تنکابنی مازندرانی، تحفة المؤمنین، تهران: نشر شهر، ۱۳۸۹. ص ۲۸۵.
۱۳. ناظم الأطباء کرمانی، میرزا علی اکبر، پزشکی نامه، تهران: مؤسسه مطالعات تاریخ پزشکی، طب اسلامی و مکمل، ۱۳۸۳، ص ۱۴۲.
۱۴. بیرونی، ابوریحان، الصیدنه فی الطب. ترجمه باقر مظفرزاده، تهران: فرهنگستان زبان و ادب فارسی، ۱۳۸۳. صص ۴۶۹ و ۹۴۰.
۱۵. معاونت غذا و دارو، فارماکوپه گیاهی ایران، جلد اول، اداره کل نظارت بر امور دارو و مواد مخدر، صص ۴۴-۵۵، ۱۳۸۱.
۱۶. صابر نوابی، م. مطالعه فیتوشیمی گیاه *Thymus kotschyanus* Boiss. et Hohen و بررسی اثر آن بر بهبود علائم سندرم روده تحریک پذیر (Irritable Bowel Syndrome (IBS))، پایان نامه دکترای حرفه ای داروسازی، دانشکده داروسازی دانشکده داروسازی دانشگاه آزاد اسلامی تهران، ۱۳۸۹.
17. PDR for Herbal Medicines, Montvale: Medical Economics Company, 4th ed.; 2008. P. 846-7, 900-1.
۱۸. انجمن تولید کنندگان داروها و فراورده های گیاهان دارویی، دارونامه گیاهی ایران، چاپ اول، انتشارات پژوهان، تهران، ۱۳۸۵. صص ۳۳-۴، ۴۸-۵۳، ۶۲، ۱۱۲، ۱۱۸.
۱۹. امین، غلامرضا، امامی، احمد، حاجی آخوندی، عباس، خاتم ساز، محبوبه، خانوی، مهناز، رحیمی، روجا، سجادی، سید جمال الدین، سلطانی، ابوالقاسم، شمس اردکانی، محمد رضا، شیرزاد، میثم. نعنا. مجله طب سنتی اسلام و ایران ۱۳۸۹؛ ۱(۱): ۸۶-۸۱.